

A concrete cross stands on a dark, layered rock formation. In the background, a calm lake reflects the sky, with snow-capped mountains under a cloudy sky. A small ice floe is visible in the water.

**Revitalizarea unei Biserici
aflate sub asediul
învățăturilor false
1 Timotei**

Revitalizare spirituală și inițiative rodnice pentru Împărăția lui Dumnezeu!

Ghid de studiu biblic: 1 Timotei

Ianuarie – Februarie 2023

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

Octavian D. Baban

Conținut

GHID DE STUDIU BIBILIC: 1 TIMOTEI.....	2
CONȚINUT.....	3
PARTEA 1. PREZENTAREA EPISTOLEI 1 TIMOTEI.....	5
1. DESTINATARI ȘI DATARE.....	5
2. AUTOR ȘI AUTENTICITATE.....	6
3. MESAJ ȘI STRUCTURĂ.....	6
PARTEA 2: EXPLORARE ȘI STUDIU BIBILIC.....	9
IANUARIE.....	9
<i>5 ian, 1Tim 1.1-11 (5), Țintele vieții noi sunt iubirea și credința.....</i>	<i>9</i>
1. Importanța salutărilor frățești (1-2).....	9
2. Fermitate în învățătură și în manifestarea dragostei (3-5).....	9
3. Primejdia învățaturii false (6-11).....	10
Aplicații:.....	11
<i>12 ian, 1Tim 1.12-20 (15-16), Temelia pocăinței și harului.....</i>	<i>12</i>
1. Recunoștința față de harul lui Dumnezeu – experimentat personal (12-17).....	12
2. Lupta cea bună și pericolul naufragiului credinței (18-20).....	13
Aplicații:.....	14
<i>19 ian, 1Tim 2 (8-10), Temeliile rugăciunii, caracterului și sfințeniei.....</i>	<i>16</i>
1. Rugăciunea pentru toți oamenii (1-7).....	16
2. Caracter și sfințenie și pentru bărbați și pentru femei (8-15).....	17
Sfințenie și rugăciune pentru bărbați.....	17
Sfințenie și modestie pentru femei.....	17
Mântuirea femeilor și educația copiilor.....	18
Aplicații:.....	18
<i>26 ian, 1Tim 3 (5, 13), Mărturia bună a liderului creștin.....</i>	<i>20</i>
1. Condiții și cerințe pentru episcopi (1-7).....	20
Standarde de sfințenie personală și caracter.....	20
Standarde de relații bune în familie.....	20
Standarde de relații bune în comunitate.....	20
Standarde de învățătură biblică dreaptă, nu eretică.....	20

2. Condiții și cerințe pentru diaconi (8-13).....	21
Standarde de administrare cinstită.....	21
Standarde de credință.....	21
Standarde de sfințenie personală.....	21
Standarde de relații bune în familie.....	21
3. Exemplul lui Hristos (14-16).....	22
Aplicații:.....	22
FEBRUARIE.....	24
2 feb, 1Tim 4 (7-8) Modelul vieții creștine în vremurile din urmă.....	24
1. Atenție la îndepărtarea de credință și la regulile greșite de viață (1-6).....	24
2. Ferește-te de povești religioase și de evlavie de fațadă (7-10).....	25
3. Fii un bun exemplu în învățătura credinței (11-16).....	26
Aplicații:.....	26
9 feb, 1Tim 5.1-16 (1-2), Biserica și musturarea celor în situații limită.....	28
1. Secretele unei musturări eficiente (1-2).....	28
2. Ajutarea văduvelor (3-16).....	29
Principiul responsabilizării familiei (4, 7, 16).....	29
Calitățile unei văduve credincioase (5-10).....	29
Atenționarea văduvelor tinere (11-16).....	29
Aplicații:.....	30
16 feb, 1Tim 5.17-25 (17-18), Sfințenia slujitorilor și cinstirea lor.....	31
1. Cum trebuie onorat sau răsplătit un prezbiter care conduce bine (17-20).....	31
2. Reguli de încurajare, onestitate și asociere sfântă în slujire (21-22).....	32
3. Reguli de viață sănătoasă (23-25).....	32
Aplicații:.....	33
23 feb, 1Tim 6.1-21 (11-12) Imperativele vieții și luptei bune a credinței.....	34
1. Învățătură fermă, practică și de standardele sociale ale angajaților (1-5).....	34
2. Nevoia de învățătură bună, de credință și caracter în slujire (6-12).....	34
3. Forța mărturiei bune (13-16).....	35
4. Prioritățile creștinilor bogați (17-21).....	35
Aplicații:.....	36

Partea 1. Prezentarea epistolei 1 Timotei

1. Destinatari și datare

Epistolele pastorale sunt scrise spre sfârșitul vieții lui Pavel (perioada 62-66 sau 64-66), în perioada dintre cele două întemnițări ale apostolului Pavel. În prima întemnițare, din anii 60-62, conform biografiilor lui Pavel, apostolul a scris Efeseni, Coloseni, Filimon și Filipeni, iar după scrierea epistolei către Filipeni, a fost eliberat din închisoare. În cea de a doua întemnițare, 66-67, a scris 2 Timotei, iar după scrierea epistolei, nu după multă vreme, a fost decapitat la ordinul lui Nero. În acel timp, Biserica se confrunta tot mai mult cu ereziile eleniste și cu persecuția romană în creștere.

Astfel, în perioada în care și-a continuat misiunea, vizitele și corespondența cu bisericile nou formate, Pavel scrie celor doi prieteni ai săi, și fii în credință, Timotei și Tit, despre felul în care trebuie să își ducă misiunea până la capăt. Amândoi fuseseră lăsați cu o misiune asemănătoare să îngrijească de bisericile nou-formate: Timotei în Efes, iar Tit în Creta. Aici ei trebuiau să organizeze viața bisericii, slujitorii activi, învățătura sănătoasă și apărarea credinței prin închinare și cuvânt.

Timotei era un adevărat „copil în credință” al apostolului și Pavel îi cunoștea din copilărie familia (1 Tim. 1:2; Fapte 16:1-3, 17:14, 15, 1; 18:5, 19:22, 20:4, Romani 16:21, 1 Cor. 4:17, 2 Cor. 1:1, 19; Filip. 1:1; 2:19; Col. 1:1; 1 Tes. 1:1; 3:2, 6; 2 Tes. 1:1; 1 Tim. 1:2, 18; 6:20; 2 Tim. 1:2; Filim. 1:1; Evr. 13 :23). După ce a devenit creștin (Fapte 16:1-3), Timotei l-a însoțit pe Pavel în a doua și a treia călătorie misionară (Fapte 16:3; 19:22) și a fost un colaborator de încredere, în multe situații (Fapte 19:22; 1 Cor. 4:17; 1 Tes. 3:2). Se pare că l-a ajutat la scrierea epistolelor Efeseni, Coloseni, Filipeni, și Filimon. În 1 Timotei el este descris ca păstor al bisericilor din regiunea Efes (1 Tim. 1:3).

2. Autor și autenticitate

În ce privește tonul general, 1 Timotei (aproximativ 62 dH) și Tit (aproximativ 63 dH) sunt foarte apropiate una de alta ca datare, situație, sfaturi, vocabular folosit, ca viziune despre organizarea vieții Bisericii. 2 Timotei (66-67 dH) are un ton diferit, deși se încadrează în aceeași viziune de sfătuire pastorală. Termenii folosiți în scrisoare arată grija pastorală a lui Pavel: *credința, dragostea, nădejdea, harul, legea, exemplul personal (pilda), mângâiere, învățătură predată (transmisă) și păzită ca atare, lupta vieții de credință* etc. Acești termeni apar și în epistolele mari ale lui Pavel (Romani, 1-2 Corinteni, Galateni).

Declarațiile tip „crez” sau imnurile ori proclamările scurte vădesc o tendință caracteristică lui Pavel spre citate sau spre formularea de texte poetice, de referință (astfel de texte, crezuri și imnuri, citate sau vorbe de duh, se găsesc și în epistolele Efeseni, Coloseni, Filipeni). De asemenea, apar anumite expresii autocritice care sunt caracteristice lui Pavel, de exemplu 1 Tim. 1:12-15 („eram un hulitor, prigonitor etc.”, „sunt cel dintâi dintre păcătoși” etc.), care pot fi întâlnite și în alte scrisori pauline, cum sunt 1 Corinteni 15:9 (cca. 54), Efeseni 3:8 (cca. 59-61).

În mod special apar cuvinte și teme specifice care arată grija pastorală a lui Pavel: *învățătură sănătoasă, evlavie, cumpătare, iubitor de câștig mârșav, fapte bune, mărturie - mărturisire*, „adevărat este cuvântul care zice” sau „credincios și cu totul vrednic de crezare este cuvântul acesta” etc.

3. Mesaj și structură

1 Timotei conține sfaturi pentru re-organizarea bisericilor, așa încât să aibă o bună mărturie între păgâni și să nu cadă pradă învățăturilor false. Bisericile se aflau într-o situație dificilă, confruntându-se cu învățători falși, iudei și gnostici, lacomi de câștig necinstit, cu oameni rebeli și îndrăzneți, care reușeau să ducă în rățăcire case întregi și să distrugă bisericile.

În principal, 1 Timotei arată ce măsuri trebuie luate de un păstor dacă vrea să fie eficient în evanghelizare și păstorire, într-un oraș în care creștinii au de suferit în urma invaziei de învățători greșiți ale învățăturilor iubitori de bani. Soluția pe care i-o înfățișează Pavel lui Timotei, în această situație este încurajarea la o slujire cu învățătură bună, plină de înțelepciune, dragoste și curaj, din partea unor creștini de caracter deosebit, sfânt, care pot fi oricând un bun model etc.

Structura epistolei 1 Timotei

Introducere (1:1-2)

Situație (1:3-20)

- Situația: probleme în Efes,
- Porunca dată lui Timotei: păzirea credinței împotriva învățătorilor falși (cf. 1:3, 5, 18; 4:11).
- A. Prezentarea învățaturii false, imorale (1:3-11)
- B. Rugăciune și confirmarea autorității (1:12-17)
- C. Poruncă pentru Timotei (1:18-20)

Argument (argumentele teologice), 2:1 - 4:16

- A. Primul răspuns dat învățătorilor false:
rugăciune și mărturie în societate: mântuire prin Isus pentru toți oamenii (2:1-7)
rugăciune și mărturie în Biserică: comportamentul bărbaților și femeilor în Biserică (2:8-15)
calitățile liderilor: episcopi și diaconi (3:1-13)
rânduială, armonie în casa lui Dumnezeu (3:14-16)
- B. Al doilea răspuns dat învățătorilor false:
respingerea ascetismului legalist (4:1-5)
nevoia ca Timotei să fie un bun învățător (4:6-16)

Sfătuire, Sfaturi pentru păstorire (5:1-25)

- purtarea față de cei bătrâni (5:1-2)
- ajutorarea văduvelor (5:3-16)
- relațiile cu prezbiterii (5:17-22)
- reguli diverse (5:23-25)
- relațiile stăpâni-sclavi (6:1-2)
- împotriva certurilor de păreri (6:3-5)
- împotriva lăcomiei (6:6-10)
- imnul „ordinării pastorale” (6:11-16)
- sfaturi pentru cei bogați (6:17-19)

Încheiere: Sfaturi finale, atenționări (6:20-21) .

Conținut teologic și comentarii

Cerința de a da o învățătură bună și de a fi un bun exemplu, se adresează în primul rând slujitorilor (păstori, prezbiteri, episcopi, diaconi), dar este extinsă asupra tuturor din biserică, tineri și tinere, adulți căsătoriți, bătrâni și surori în vârstă.

Ordinea lecțiilor în calendarul ianuarie – februarie 2023

IANUARIE

5, 1Tim 1.1-11 (5), Țintele vieții noi sunt iubirea și credința

12, 1Tim 1.12-20 (15-16), Temelia pocăinței și harului

19, 1Tim 2 (8-10), Temeliile rugăciunii, caracterului și sfințeniei

26, 1Tim 3 (5, 13), Mărturia bună a liderului creștin

FEBRUARIE

2, 1Tim 4 (7-8) Modelul vieții creștine în vremurile din urmă

9, 1Tim 5.1-16 (1-2), Biserica și musturarea celor în situații limită

16, 1Tim 5.17-25 (17-18), Sfințenia slujitorilor și cinstirea lor

23, 1Tim 6.1-21 (11-12) Imperativele vieții și luptei bune a credinței

Partea 2: Explorare și studiu biblic

Ianuarie

5 ian, 1Tim 1.1-11 (5), Țintele vieții noi sunt iubirea și credința

1. IMPORTANȚA SALUTĂRILOR FRĂȚEȘTI (1-2)

În introducere, Pavel se prezintă pe sine și lucrarea la care a fost chemat (aducându-i aminte și lui Timotei, implicit, de chemarea primită): el este un apostol al lui Hristos – la porunca lui Dumnezeu. Revitalizarea Bisericii și a vieții personale începe cu re-amintirea chemării divine. Aceasta nu este o simplă invitație sau chemare, ci este o poruncă a Domnului (vezi Fapte 17.30, „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască”). În salutul său, apoi, Pavel subliniază natura deosebită a relației lor de prietenie (Timotei este „adevărat copil în credință”) și cere pentru el har, îndurare și pace. Ar fi frumos să ne salutăm și noi prin astfel de cuvinte alese.

2. FERMITATE ÎN ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI ÎN MANIFESTAREA DRAGOSTEI (3-5)

Versetele 4-5 arată contextul scrisorii 1 Timotei. El a primit o misiune importantă de la Pavel, anume să rămână în Efes, care era un centru important pentru răspândirea evangheliei. Aici trebuia să fie ferm în învățătura corectă, adevărată (3), în dragoste (5) și în organizarea bisericii. Ambele sunt prezentate ca porunci în viața lui Timotei – dar și a noastră (atenție și la 1.18).

Mai departe, învățătura evangheliei trebuie să fie curată. Pavel arată că trebuie să ne ferim de basme (istorisiri mitologice evreiești) care nu sunt din Scriptură. Din păcate, ele se întâlnesc și astăzi pe Youtube sau în Facebook, și sunt la îndemna tuturor. Istorisiri despre uriașii nephilim (îngerii căzuți, din Geneza 6), despre Adam și Lilith (presupusa prima soție a lui Adam, dinainte de Eva), și alte teorii ciudate și complicate, nebiblice, despre credință, despre oameni și despre îngeri, despre elite și teorii ale conspirației. Aceste învățături false pot

stârni controverses nefârșite, și nu fac să înainteze evanghelia și ne opresc în cercuri vicioase de discuții și neînțelegeri fără nici o importanță sau sens.

În al doilea rând, Pavel îi atrage atenția că toată această slujire la care a fost chemat Timotei, este o slujire a dragostei, care trebuie îndeplinită de un om de caracter. Iată, așadar, cele patru trăsături ale creștinului de caracter: dragostea, inima curată, conștiința bună și credința sinceră. Pentru cei ce doresc, calitățile dragostei le găsim în 1 Corinteni 13, în formă mai dezvoltată.

Inima curată înseamnă intenții curate, nu comportament prefăcut și doritor de câștig. Conștiința bună înseamnă o conștiință care, în relația cu Dumnezeu, se bazează pe jertfa și iertarea lui Hristos, și pe ascultarea de Hristos, nu pe alte mijloace de mântuire. De asemenea, ea mai înseamnă să nu ne lăsăm purtați de acuzațiile și învinuirile diavolului, să devenim depresivi prin faptul că nu primim prin credință iertarea lui Hristos și continuăm să ne acuzăm singuri (cuget rău). Un cuget rău (o conștiință rea) se va simți mereu vinovat și va încerca să câștige iertarea divină, prin fapte, prin jertfe omenești, nu să o primească prin har. Mântuirea se dă însă, celui smerit, prin credință în Isus. În final, o credință sinceră este acea credință adevărată în Hristos, care nu simulează ascultarea de Dumnezeu, ci chiar o urmărește practic, hotărât, perseverent, prin faptele vieții.

3. PRIMEJDIA ÎNVĂȚĂTURII FALSE (6-11)

Primejdia îndepărtării de dragoste, de inima curată, de conștiință bună și de credința sinceră este primejdia rătăcirii și a vorbirii bogate în cuvinte, dar lipsite de rod și rezultate măsurabile, bune. Astfel, acești învățători falși ai evangheliei care au venit în Efes se prezentau drept buni cunoscători ai Legii lui Moise, dar de fapt erau total dezorientați și confuzi despre credința în Hristos. Ei nu învățau că noi, creștinii, nu mai suntem sub legământul Legii, ci suntem sub legământul lui Hristos. Ei le cereau oamenilor să se întoarcă la păzirea Legii de pe Sinai.

Legea are semnificație în continuare, prin interdicțiile sale și prin recomandările – sau poruncile ei, dar ea nu mai conduce, nu mai reglementează relația noastră cu Dumnezeu. De aceea, Pavel le scrie că Legea este bună ca un stop sau opreliște pentru „pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase”. Ea nu este pentru cei neprihăniți –

sau făcuți drepecți prin Hristos, căci ei au viață nouă prin credință în Hristos. Hristos a purtat pe cruce pedeapsa pentru păcatele noastre, iar nouă ne-a deschis ușa mântuirii și vieții noi prin credință, prin naștere din nou.

APLICAȚII:

De ce salutul frățesc în biserică este important? Ce cuvinte folosești și câtă sinceritate intră în ele?

.....
.....
.....

Ce fel basme omenești ai întâlnit ca alternativă la credința adevărată, biblică?

.....
.....
.....

Care este porunca dată lui Timotei și ce înseamnă că ținta ei e dragostea?

.....
.....
.....

Ce înseamnă cuget rău și cuget bun?

.....
.....
.....

Cum trebuie folosită astăzi Legea de pe Sinai?

.....
.....
.....

12 ian, 1Tim 1.12-20 (15-16), Temelia pocăinței și harului

Scrisoarea este continuată în același ton frățesc și prietenesc („fiule Timotei”), pe care Pavel l-a folosit și în introducere. Și aici Pavel își prezintă lucrarea și chemarea, ca un îndemn și ca o încurajare pentru Timotei, în slujirea lui. Harul lui Dumnezeu și pocăința omului apar ca două pietre de temelie importante așezate la baza slujirii.

1. RECUNOȘTIȚA FAȚĂ DE HARUL LUI DUMNEZEU – EXPERIMENTAT PERSONAL (12-17)

Apostolul Pavel îi descrie lui Timotei care a fost parcursul său personal spre slujirea apostolică. Probabil că Timotei știa aceste detalii, de când se cunoșteau ei, și totuși, mentorul său le repetă. Apostolul Pavel a devenit slujitor pentru că harul lui Dumnezeu, l-a chemat din felul său de viață greșit de altădată.

Înainte, Pavel era un iudeu credincios, dar se baza pe Lege, și nu îl recunoștea pe Isus ca Mesia. El scrie așa: „eram un hulitor, un prigonitor și un batjocoritor” (12). De aceea, el mulțumește Domnului l-a întărit, l-a socotit vrednic de încredere și l-a pus în slujba sa. Prima manifestare a harului este chemarea și încredințarea (trimiterea) în lucrare. Ca oameni păcătoși, noi nu putem veni la Dumnezeu decât dacă ne cheamă – și astfel, putem să îi răspundem, prin credință. La fel, nu îl putem sluji decât dacă ne încredințează o lucrare, dimpreună cu darurile sale – altfel nu avem autoritate și putere spirituală să slujim. Pe noi toți, Dumnezeu ne-a chemat din trăirea noastră greșită și răzvrătită și ne-a pus în Biserica sa. Ar trebui să fim recunoscători că ne-a dat viață nouă și ne-a dat sens vieții alături de El.

În al doilea rând, Pavel recunoaște că harul se arată celor ce au lucrat rău din neștiință, în necredință, iar nu cu rea și matură intenție. De aceea, și noi avem o responsabilitate să vestim evanghelia, ca aceia care nu o cunosc și sunt în necredință din neștiință, să se poată întoarce la Dumnezeu. Nu știm ce se întâmplă cu cei ce trăiesc în necredință, dar o fac cu bună știință. Oare există har și pentru aceștia, sau ei au respins deja pe Hristos și vestea mântuirii? Rămâne un subiect de gândire.

Apoi, Pavel spune că harul Domnului față de el s-a înmulțit cu bogăție („peste măsură de mult”) odată cu credința și dragostea pe care le-a primit în Isus. Este așadar posibil să crești în har, în binecuvântări? Credem că da, este posibil dacă îi

răspundem lui Dumnezeu cu credință și dragoste, așa cum primim și vedem în Isus. Suntem invitați să avem un astfel de răspuns pozitiv la harul lui Dumnezeu.

În al treilea rând, răspunsul lui Pavel față de harul lui Dumnezeu, a inclus o smerenie deplină și o bună evaluare de sine. El face o constatare specială și ne-o recomandă tuturor drept un „cuvânt foarte adevărat și vrednic de primit”. El zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.” Cine este credincios nu se va mândri cu trecutul său, dar îl va aminti și va recunoaște că numai harul l-a făcut să își schimbe viața. Adică, va fi un om echilibrat, cu măsură, care își cunoaște limitele, și din trecut, dar și din prezent. Aici, Pavel devine meditativ și spune că această îndurare pe care a primit-o el, a devenit un model și o încurajare pentru alții („o pildă”) pentru cei ce cred în Isus. Adică, dacă un om vrăjmaș evangheliei și violent, cum a fost el, a devenit un credincios bun și activ, și ei pot primi viața veșnică prin credință și pot avea o viață transformată (16).

Probabil că acesta ar trebui să fie și mesajul nostru: dacă Dumnezeu m-a schimbat pe mine, înseamnă că și tu ai o mare șansă și ocazie să fii mântuit și să ai o viață transformată în bine.

2. LUPTA CEA BUNĂ ȘI PERICOLUL NAUFRAGIULUI CREDINȚEI (18-20)

O temă principală în scrisoarea sa către Timotei este lupta cea bună la care am fost chemați. Versetele 18-20 se focalizează pe această temă, iar ea va apărea din nou, în cap. 6.

„Lupta cea bună” este o poruncă (18). Așadar, un imperativ. Un creștin trebuie să descopere care este lupta cea bună și să intre în ea. Nu poți deveni creștin și să fii neangajat într-o viață nouă, să nu slujești, să nu fii interesat de cunoașterea Scripturii, de vestirea și de trăirea adevărului lui Dumnezeu. Există o luptă etică (18) și o păzire a credinței și a conștiinței curate (19), în care trebuie să fim angajați pe deplin.

Cine iese din lupta cea bună și își permite să aibă o viață liberă, nesfântă, o conștiință pătată, amestecată, neascultătoare de Dumnezeu, își va pune în primejdie propria credință și va deveni un batjocoritor al credinței. Pavel dă două exemple negative aici, pe un anumit Imeneu și un Alexandru, care au ajuns în această situație gravă. Despre ei, Pavel spune literal că „naufragiat de la credință” (tradus „au căzut din credință”) și au început să-l hulească (să blasfemieze) pe

Dumnezeu. Cu alte cuvinte, au pornit să navigheze cu credință într-o viață nouă, dar și-au naufragiat viața prin neascultare și necurăție.

Este posibil ca ei să se fi întors la Legea lui Moise și să îl vorbească de rău pe Hristos și pe creștini, pentru că Pavel așa spune despre sine însuși, că anume și el, înainte, blasfemia din neștiință. Numai că, pe atunci, Pavel era neștiutor de Hristos, pe când aceștia doi au avut un parcurs invers, de la Hristos la Lege.

Pavel folosește despre ei cuvintele „i-am dat pe mâna Satanei”, care mai apar și în 1 Corinteni 5.5 despre omul adulter care a fost pus sub disciplina bisericii. Mai puteau Imeneu și Alexandru să se pocăiască și să se întoarcă la credința adevărată? Probabil că da, dar nu știm dacă au făcut-o. Pavel spera ca ei să învețe, prin disciplină și pedeapsă, să nu mai hulească (să nu mai blasfemieze, să nu mai vorbească împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos).

Așadar, noi navigăm în har, sau naufragem din har, în funcție de felul în care ne luptăm lupta cea bună și păzim credința și un cuget curat. Istoria punctuală a vieții tale, trăită în har, poate fi un succes al lui Dumnezeu sau poate deveni un naufragiu. Aceste cuvinte ale Scripturii trebuie să ne dea de gândit.

APLICAȚII:

Cum ai experimentat tu harul lui Dumnezeu în viața ta?

.....

.....

.....

Există căi de a crește în experimentarea harului lui Dumnezeu? Care?

.....

.....

.....

Ce înseamnă „a naufraga de la credință”?

.....

.....

.....

Explicați ce înseamnă lupta cea bună a credinței?

.....

.....

.....

19 ian, 1Tim 2 (8-10), Temeliile rugăciunii, caracterului și sfințeniei

Rugăciunea, caracterul și sfințenia personală constituie trei temelii importante ale slujirii creștine în biserica Domnului.

1. RUGĂCIUNEA PENTRU TOȚI OAMENII (1-7)

Cu ce începe dorința de a vesti evanghelia? Cu rugăciune pentru toți, deoarece Dumnezeu vrea ca toți să ajungă la mântuire și la cunoștința adevărului. Trebuie să ne rugăm pentru cei simpli și la fel, pentru oamenii cu poziții importante sau cu daruri alese, în caracter, educație și poziție socială.

Scopul rugăciunilor este să putem avea o viață liniștită în care să fim liberi să vestim evanghelia, și să trăim cu evlavie și cinste. Rugăciunile noastre trebuie să fie bogate, complexe, adică să aibă cereri, mijlociri și mulțumiri pentru toți. Gândește-te o clipă dacă rugăciunile tale sunt și „pentru toți oamenii” și dacă includ cereri, mijlociri și mulțumiri. Dă exemplu de câteva mulțumiri pe care le-ai aduce Domnului cu privire la dregătorii (conducătorii) politici din România.

Să observăm motivația pe care o primim din Biblie pentru asemenea rugăciuni, în vs 5-7. Aceasta ne arată că există un singur Dumnezeu pentru toți și există un singur mijlocitor pentru toți, Isus Hristos. Evanghelia adevărată nu recunoaște că sunt mai multe căi spre Dumnezeu, ci numai un singur mijlocitor, Hristos, dar mărturisește că viața veșnică este pentru toți cei ce cred în Isus.

Merită observat cum Pavel folosește de mai multe ori cuvântul „toți”: să ne rugăm pentru toți oamenii, pentru toți cei cu responsabilități, pentru că Dumnezeu vrea ca toți să fie mântuiți, pentru că Hristos s-a dat ca preț de răscumpărare pentru toți. Mântuirea și credința sunt larg deschise tuturor oamenilor, chiar dacă nu toți o vor accepta. Aceasta este baza vestirii evangheliei.

Slujirea și chemarea lui Pavel a fost să îi învețe pe cei din popoarele păgâne care este credința și adevărul. Apostolul Petru – știm lucrul acesta, a fost activ și față de evrei și față de păgâni. Și noi trebuie să ne regăsim cu slujirea noastră undeva între aceste două repere, slujind față de evrei, slujind în popoarele numite creștine și avându-i în vedere și pe cei din popoare păgâne, străine de evanghelie. Isus este mijlocitor între toți oamenii și Dumnezeu, ca om, fiind omul Isus Hristos. Mesia, Eliberatorul, Jertfa, Fiul întrupat, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, Marele Păstor, Regele Regilor.

2. CARACTER ȘI SFINȚENIE ȘI PENTRU BĂRBAȚI ȘI PENTRU FEMEI (8-15)

Slujirea și colaborarea în Biserică, de la familii la întreaga adunare, trebuie să se bazeze pe caracter și sfințenie. Aici este vorba de toți membrii unei adunări creștine, și de bărbați și de femei.

Sfințenie și rugăciune pentru bărbați

Pentru bărbați mai ales, cerința este să fie oameni rugativi și să fie curați în intenții și în fapte. Într-adevăr, le este mai ușor bărbaților să fie activi, decât rugativi, dar cerința Scripturii este clară. Ei ar trebui să fie gata orișunde să se roage și să nădăjduiască în Domnul. Dar nu doar rugăciunea este necesară în viața bărbaților, ci și felul în care o fac. Cineva ar putea să spună „m-am rugat, gata, acum sunt ok înaintea lui Dumnezeu”, dar Scriptura cere mai mult. Dumnezeu cere „mâini curate, fără mânie și fără îndoieli”. Adică, El cere acțiuni sincere, folositoare, fără planuri rele. În același timp, ele trebuie să fie acțiuni pașnice, fără izbucniri de mânie necontrolate, și fără îndoieli față de Dumnezeu și voia sa, sau nesiguranță interioară sufletească (să ajut, să nu ajut, oare merită să ascult de Scriptură, sau nu merită, etc.).

Sfințenie și modestie pentru femei

În ce privește femeile din Biserică, Pavel spune că podoabele lor (tradus „îmbrăcare”, ar trebuie „împodobire”) trebuie să fie cu modestie, decență și echilibru, reținere (tradus „cuvios, cu rușine, cu sfială”). Podoaba cea mai frumoasă nu este coafura pretențioasă și scumpă, sau obiectele de aur și mărgăritare, ori hainele scumpe, de lux, ci faptele bune și caracterul evlavios. Aici nu se afirmă că portul femeilor trebuie să fie fără nici un accesoriu sau găteală, ci acestea să fie cu bun simț, cu o anumită reținere – sau modestie, ca să iasă în evidență caracterul sfânt.

Dacă este vorba despre luarea cuvântului în public, Pavel arată că femeile ar trebui mai degrabă să învețe, și să aibă un spirit de supunere. „Ridicarea mai presus de bărbat” din v. 12, se referă la contestări vocale, vehemente, în public, care se practicau în adunările publice antice grecești, și din partea femeilor și a bărbaților. De aceea, Pavel spune că „a sta în tăcere”, într-o anumită reținere, este o idee mai bună. Motivul, așa cum îl prezintă el, este parțial datorat culturii grecești din acea vreme, în care femeile luau parte la conducere, dar nu erau întotdeauna un bun exemplu moral. Pe de altă parte, sublinierea lui Pavel se

datorează istoriei din Eden, din Geneza. Atunci, Eva a dat dovadă de o anumită dezorientare, când a fost ispitită și când nu a cerut sfatul soțului ei, deși Adam era cel ce primise porunca, în clar, primul, de la Dumnezeu. De aceea, spune Pavel, urmașii lui Adam, ar trebui să fie cei care dau o învățătură clară și echilibrată. Desigur, această abordare a născut multe întrebări de-a lungul timpului. Pavel subliniază însă că evenimentele din Eden au o importanță profundă și trebuie judecate atent, înțelept.

Mântuirea femeilor și educația copiilor

În continuare, versetul 15 este unul din cele mai discutate, pentru că pare să vorbească despre mântuirea femeilor. Versetul spune așa: „Totuși ea (femeia) va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă (ei, copiii, sau ele, femeile) stăruie (perseverează) cu smerenie (înțelepciune) în credință, în dragoste și în sfințenie”.

Mai întâi, aici cuvântul „mântuire” nu se referă la mântuirea de păcate, cum zic unii, ci la restaurarea autorității femeii cu privire la darea de învățătură, ca să nu mai fie pe poziția a doua, sau subordonată soțului. Cu alte cuvinte, prin dezvoltarea ideii din pasajul anterior, versetul 15 spune că „femeia va fi totuși izbăvită din starea aceasta de lipsă de autoritate în învățătură, tocmai prin faptul că ea naște fii (bărbați, dar și fiice – femei), – și, prin ea s-a născut și Mesia – și prin faptul că femeile îi educă pe copii și tineri, în ideea că ele – și copiii – să fie perseverente (perseverenți) în învățătură înțeleaptă, în credință, dragoste și sfințenie”.

Așa trebuie înțeleasă expresia „dacă stăruie (sau continuă) în înțelepciune (sau moderație, pricepere), în credință, în dragoste și în sfințenie”. Adică, femeilor li se recunoaște un rol central în educarea fiilor – dar și a fiicelor, situație în care autoritatea lor de învățare este deplină.

APLICAȚII:

De ce merită să ne rugăm pentru toți oamenii? Vor fi toți mântuiți?

.....

.....

.....

Ce dorește Dumnezeu cu privire la sfințenia bărbaților credincioși?

.....
.....
.....

Ce dorește Dumnezeu cu privire la sfințenia femeilor creștine?

.....
.....
.....

Ce înseamnă și cum se aplică expresia „va fi mântuită prin nașterea de fii”?

.....
.....
.....

26 ian, 1Tim 3 (5, 13), Mărturia bună a liderului creștin

În acest capitol, apostolul Pavel recunoaște că dorința de a sluji pe Domnul și pe ceilalți ca episcop (sau pastor, ori prezbiter) ori diacon este o dorință bună, care trebuie încurajată. El ne arată însă că există și standarde spirituale și de caracter care trebuie îndeplinite de cei ce vor să devină prezbiteri (episcopi) și diaconi.

1. CONDIȚII ȘI CERINȚE PENTRU EPISCOPI (1-7)

Mai întâi câteva explicații despre ce însemna atunci și ce înseamnă acum să fii „episcop”. În vremea Noului Testament, a fi episcop („pus să supravegheze”, „să vezi de jur împrejur”), însemna același cu lucru cu a fi „prezbiter” („bătrân”, adică un lider experimentat, matur) sau „pastor” (păstor de oameni). Astăzi a fi episcop înseamnă o funcție în ierarhia bisericească în multe din bisericile tradiționale, și chiar și în bisericile de tip evanghelic.

De mai multe ori Pavel folosește în 1 Timotei această expresie „adevărat este cuvântul care spune, etc.” Prin această formulă Pavel subliniază că zicerea este total acceptabilă și trebuie susținută cu atenție și aplicată în viață. Astfel, a fi matur și a fi în stare să îi ajuți pe ceilalți și să veghezi asupra comunității este, într-adevăr, o dorință bună, demnă de laudă. Ea reflectă bine Filipeni 4:8 care spune să ținim spre tot ce este de valoare și demn de urmat. Să privim atent la cerințele slujirii de supraveghetor spiritual:

Standarde de sfințenie personală și caracter

(fără prihană, bărbat unei singure soții, cumpătat, înțelept, onorabil – demn, neiubitor de câștig urât, neiubitor de bani)

Standarde de relații bune în familie

(primitor de oaspeți, gospodar, bun tată, bun soț),

Standarde de relații bune în comunitate

(mărturie bună în societate, nu bețiv, nu bătaș, blând, necertăreț)

Standarde de învățătură biblică dreaptă, nu eretică

(bun învățător, standarde de autocontrol și smerenie sufletească (cumpătat, smerit, neîngâmfat, cu experiență ca să știe să facă față ispitirii la mândrie, orgoliu și răzbuinare)

Testul familiei arată că dacă cineva nu își poate conduce bine familia, cum îi poate supraveghea și sfătui pe credincioșii din Biserică, în mod matur? Testul experienței și maturității spune că, dacă un lider nu are experiență, diavolul îl poate ispiti să reacționeze dur, orgolios față de critici, să fie mândru și să se răzbune pe cei care îl contrazic. Pavel îi atrage atenția lui Timotei că aceasta este o capcană întinsă cu grijă de Satan celor ce vor să fie lucrători creștini în Biserică, dar nu au experiență și maturitate.

2. CONDIȚII ȘI CERINȚE PENTRU DIACONI (8-13)

Diaconia înseamnă „slujire” și a apărut din nevoia de îngrijire a nevoilor credincioșilor din Biserică. Poate că Ștefan și cei șapte din Fapte 6 au fost primii diaconi din Biserică – dar în cartea Faptele Apostolilor ei nu poartă acest nume, deși slujirea lor este în mod clar o diaconie. Așa cum vedem în Fapte 6, diaconii aveau nevoie să fie gata de slujire practică, „la mese” – cum se zicea, și la ajutorare (în special ajutorare văduvelor și a săracilor), dar era nevoie să fie și oameni spirituali, gata să aibă un cuvânt bun de îndemnare.

În 1 Timotei, Pavel dă o listă de condiții și standarde care se aseamănă cu cele pentru prezbiteri, care în primul rând se ocupau de conducere spirituală și învățatură.

Standarde de administrare cinstită

(cinstiți, nu cu două fețe, nu dedați la vin, nu doritori de câștig necinstit)

Standarde de credință

(mărturisitori ai credinței adevărate, cu conștiință curată)

Standarde de sfințenie personală

(fără prihană, să fie gata să facă față evaluărilor).

Standarde de relații bune în familie

(căsătorii cu o singură soție, buni conducători ai casei și ai copiilor)

În mod interesant aici apar amintite și femeile. Unii spun că ar fi vorba despre soțiile diaconilor, dar în context este foarte posibil ca Pavel să se refere la femei diaconițe. Ele trebuie să dea dovadă, la fel ca bărbații, de cinste, de vorbire

controlată (nebârfitoare), de echilibru și cumpătate, de credincioșie în toate lucrurile.

Versetul 13 arată care este miza acestui accent pe calitățile slujitorilor. Cine slujește bine câștigă respectul celor din jur și capătă îndrăzneală în mărturisirea credinței lui Hristos. Dimpotrivă, cine nu are aceste calități face un mare deserviciu bisericii și mărturisirii credinței. Probabil că mulți dintre noi au cunoscut sau au auzit despre persoane din ambele categorii.

3. EXEMPLUL LUI HRISTOS (14-16)

În toate aceste enumerări de standarde, exemplul lui Hristos este central. Timotei trebuie să știe „cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, Biserica”, adică cu adevărată dedicare și evlavie. Exemplul lui Hristos este arătat în vs. 16 ca miezul tainei evlaviei: Dumnezeu întrupat, adică Isus, a fost în totul fără prihană, și între oameni și între îngeri, de la naștere până la înălțarea la cer. De aceea, și credința în El este vestită tuturor, în lumea întreagă. Această constanță și dedicare completă, această perseverență în ascultarea de Dumnezeu pe care a arătat-o Isus trebuie să fie prezentă și în slujirea noastră, ca urmași ai Domnului.

APLICAȚII:

Care sunt condițiile biblice pentru prezbiteri și episcopi (pastori)? Cum le aplicăm în biserica noastră?

.....

.....

.....

Care sunt condițiile biblice pentru diaconi?

.....

.....

.....

Ce condiții există pentru femeile din slujirea diaconală?

.....

.....

.....

Cum trebuie să ne purtăm în „casa Domnului”? Ce înseamnă „casa Domnului”?

.....
.....
.....

În ce constă aici, exemplul lui Hristos pentru noi și cum îl descrie Pavel?

.....
.....
.....

Februarie

2 feb, 1Tim 4 (7-8) Modelul vieții creștine în vremurile din urmă

În 1Timotei 4, Pavel îi arată lui Timotei – și bineînțeles și nouă, că mărturia creștină va fi pusă mult la încercare în vremurile din urmă. Vor apărea multe probleme în societate, multă învățătură falsă, multă necredință, multă răutate, multă persecuție. De fapt, vremurile din urmă și aceste lupte spirituale au început imediat după înălțarea la cer a lui Isus. Chiar din acel moment s-a văzut lupta dintre credință și necredință care va continua până la a doua venire a lui Hristos.

1. ATENȚIE LA ÎNDEPĂRTAREA DE CREDINȚĂ ȘI LA REGULILE GREȘITE DE VIAȚĂ (1-6)

Aceste atenționări sunt date apostolilor chiar de Duhul Sfânt, în mod expres – și tocmai de aceea au fost consemnate. Ele ne avertizează mai întâi că în aceste vremuri din urmă unii așa-zisi credincioși se vor dezice de credință și se vor lipi de învățături false, aduse de duhuri care înșeală, învățături pornite din partea demonilor. În vremurile de după jertfa lui Hristos, demonii și-au pierdut autoritatea și puterea (vezi Coloseni 2:15), dar pot răspândi sau inspira învățături care rățăcesc, minciuni care înșeală, vorbe care seamănă îndoială – într-un fel foarte asemănător cu modul în care au fost înșelați Adam și Eva, în grădina Edenului ca să se răzvrătească împotriva Domnului.

Adică, vor veni multe teorii false despre credință și despre Hristos, despre Biblie, despre ce înseamnă să fii spiritual ori sfânt, ori nu. În mod special, spre sfârșitul secolului 1, a apărut o religie falsă care se numea gnosticism sau „cunoașterea”. Această religie se pretindea înrudită cu creștinismul și vorbea uneori despre aceleași lucruri, subliniind că mântuirea omului o taină mare, dezvăluită de îngeri, un mister ascuns, și că trebuie să ții multe reguli ca să o cunoști (gnosis) și să fii mântuit. Apostolii Ioan și Pavel în mod deosebit îi critică pe gnostici și învățătura lor.

De exemplu, ei spuneau că, dacă ești un om spiritual, trebui să rămâi necăsătorit și să mănânci doar conform unor regimuri alimentare stricte. Aici, Pavel scrie că, dimpotrivă, și căsătoria și mâncărurile sunt bune dacă le luăm cu mulțumire față de Dumnezeu și le folosim în viață așa cum vrea El. Regimul alimentar și călugăria nu te fac mai sfânt sau mai bun, ci ascultarea de Domnul. Rugăciunea și binecuvântarea Domnului, mulțumirea și ascultarea de Domnul, și

nu abținerea cu orice preț, te fac sfânt. De aceea, cine învață să păzească tot felul de reguli și interdicții și nu rămâne doar lângă îndemnul și poruncile Scripturii, se rătăcește. Dimpotrivă, cine se ține de credință și de învățătura cea bună, este un „bun slujitor al lui Hristos Isus”. Ce fel de învățături ții tu în viața ta de credință? Ai văzut oameni în jur care păzesc tot felul de reguli care nu sunt în Scriptură și se cred mai sfinți decât ceilalți?

2. FERESTE-TE DE POVEȘTI RELIGIOASE ȘI DE EVLAVIE DE FAȚADĂ (7-10)

A doua formă a rătăcirilor de la adevăr din vremea din urmă este adusă de poveștile religioase și de prefăcătoria religioasă (ipocrizia sau fățarnicia, sau evlavia de față). Poate ați auzit sau ați citit pe internet tot felul de relatări despre Adam și presupusa lui primă soție, Lilith, transformată într-un demon, sau despre uriașii Nephilim – din Geneza 6, și posibilitatea ca ei să fie niște urmași sau reprezentanți ai îngerilor căzuți, sau despre fetele lui Adam, sau despre tot felul de îngeri din Vechiul Testament și legăturile lor cu oamenii, sau despre presupusa existență de ADN extraterestru în corpurile umane, sau despre mai multe feluri de Hristoși, etc.

Multe din aceste istorisiri continuă și astăzi prin teorii și scenarii neobișnuite despre istoria pământului, despre extraterestri și soarta omenirii, despre conspirații mondiale și dominarea lumii (despre iluminați, ori rase extraterestre venite în ascuns pe pământ, ori despre locuitori din centrul pământului, și altele). Acestea sunt istorisiri din categoria basmelor lumești și băbești, povești întortocheate și închipuite despre istoria omului și soarta lui. Cine le acceptă într-o vâltoare a imaginației și necredinței, greu de oprit care le dă o altă învățătură despre mântuire decât cea din Scriptură.

Versetul 4.7 este unul din cele mai prețioase din această epistolă. El spune că este importantă pregătirea fizică – sau gimnastica (tradusă „deprindere trupească”), dar evlavia – care este exercițiul și antrenamentul spiritual al unei vieți disciplinate de credință, este cu mult mai prețioasă. Cine este credincios (evlavios) este chiar mai serios și mai disciplinat decât un sportiv care țintește performanța. Omul credincios țintește victoria vieții veșnice, a unei lupte spirituale în care ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, mântuitorul tuturor oamenilor, mai ales al celor credincioși.

3. FII UN BUN EXEMPLU ÎN ÎNVĂȚĂTURA CREDINȚEI (11-16)

Aceste învățături de avertizare sunt foarte prețioase – ele trebuie explicate, chiar poruncite, tuturor credincioșilor. Tinerii – sau cei mai puțin tineri, care și le însușesc, vor fi exemple frumoase, demne de urmat „în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (12). Un tânăr credincios de valoare trebuie să arate că progresează tot mai mult în viața de credință, în mărturie, în exemplu.

În viața oricărei Biserici, citirea Scripturii, îndemnarea frățească și învățătura cea bună sunt activități care trebuie să continue întotdeauna. (13). De ele depinde nu doar bunul exemplu al creștinilor, sau maturitatea lor în învățatură, ci și mântuirea ascultătorilor, care vor fi feriți de erori și de rătăcirii (16). Pentru liderii bisericii, cum ar fi prezbiterii, învățătorii, păstorii, acest dar de învățatură trebuie prețuit mult, îmbunătățit, ținut la loc de mare preț în inimă, practicat cu perseverență și curăție de inimă.

APLICAȚII:

Care erau învățăturile false cu care se confruntau creștinii din Efes, atunci?

.....

.....

.....

Ce învățături false confruntă bisericile astăzi?

.....

.....

.....

De ce este periculoasă evlavia de suprafață?

.....

.....

.....

Cum se înțelege evlavia și care este asemănarea ei cu pregătirea fizică?

.....

.....

.....

Cum ar trebui să progreseze tinerii în viața de credință?

.....

.....

.....

9 feb, 1Tim 5.1-16 (1-2), Biserica și muștrarea celor în situații limită

Prima parte a capitolului cinci din 1 Timotei se referă la direcția și calitatea muștrării, apoi la principiile ce trebuie avute în vedere atunci când apare nevoia de ajutorare a femeilor văduve din Biserică. Bineînțeles, problema muștrării este foarte delicată, iar pe de cealaltă parte, problema ajutorării persoanelor cu nevoi, în luând în considerare și profilul caracterului dar și nevoia a fost și este un subiect de permanentă discuție și consultare.

1. SECRETELE UNEI MUȘTRĂRI EFICIENTE (1-2)

Practicarea muștrării în Biserică este o artă sfântă și o solicitare delicată pentru orice prezbiter sau păstor. Pe deoparte, trebuie să ne încurajăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune (Evrei 10.24), pe de alta să fim gata să ne muștrăm sau să ne dojenim, sau să ne îndemnăm ori să ne atragem atenția unii altora dacă faptele sau situațiile în care ne aflăm sunt discutabile.

Pavel îi dă lui Timotei câteva sfaturi foarte importante, care ne arată că în biserici trebuie să domnească o atmosferă de familie, activă dar și atentă, cu respect. În familia credincioșilor trebuie să se vadă blândețe, prietenie, prețuire și respect, și curăție sufletească (lipsa poftirilor trupești care strică relațiile de familie). Practic, muștrarea sau atenționarea membrilor din biserică, atunci când au purtare discutabilă, trebuie să țină seama de aceste condiții:

- a. Bătrânii trebuie muștrați cu blândețe, ca pe niște tați (părinți).
- b. Tinerii trebuie muștrați cu prietenie, ca pe niște frați.
- c. Femeile în vârstă trebuie muștrate cu prețuire, ca pe niște mame.
- d. Femeile tinere trebuie muștrate cu prietenie și respect, ca pe niște surori, dar cu curăție.

Muștrările nu trebuie să creeze noi conflicte, nici să arate superioritate și dispreț, nici ură, nici dominare, ci sfătuire cu blândețe, prețuire și respect. Dincolo de orice îndoială, ele trebuie administrate cu o atitudine curată, care nu încurajează relații neclare, și nu creează situații pentru ispitire materială sau sexuală.

2. AJUTAREA VĂDUVELOR (3-16)

Ajutorul femeilor văduve aduce în discuție o întrebare spinoasă: cine este cu adevărat o văduvă în nevoie? Pavel zice „Cinstește pe văduvele care sunt cu adevărat văduve.” Așadar, ce înseamnă a fi „cu adevărat văduvă”?

Principiul responsabilizării familiei (4, 7, 16).

Primul verset ne spune ca nepoții și copiii văduvelor ar trebui să fie credincioși (evlavioși) și responsabili față de nevoile din familia lor. Ei trebuie învățați și ajutați să răsplătească astfel „ostenelile părinților” (4) căci lui Dumnezeu îi este plăcută această responsabilitate. Al doilea verset (7) spune că dacă un credincios nu, are grijă de nevoile celor din familia sa, a ajuns fără credință sau chiar mai rău decât un necredincios. În același timp, aflăm că văduvele „adevărate” sunt acele văduve care nu au familie și nu au pe nimeni care le-ar putea ajuta (16). În principal, acestea sunt persoanele care trebuie ajutate de biserică. Aceste versete ne arată că ajutorul începe din familie, iar rudele credincioase trebuie să înțeleagă nevoia de slujire creștină în acest sens.

Calitățile unei văduve credincioase (5-10)

Văduvele „adevărate”, în ajutorarea cărora trebuie să se implice bisericile nu sunt doar cele care au rămas cu adevărat singure (5), ci și cele care arată că sunt credincioase și nădăjduiesc în ajutorul lui Dumnezeu (5). Ele își folosesc timpul pentru mijociri în rugăciune. Opusul lor sunt văduvele care nu se îngrijesc de nicio lucrare spirituală, ci se ocupă doar de plăceri personale (6). În acest caz, mai ales dacă este vorba de persoane în floarea vârstei, Pavel recomandă recăsătorirea.

Lista de calități continuă însă. Văduvele care sunt ajutate de biserică, trebuie să fi avut doar un soț (nu mai mulți și divorțuri – adică să fi fost persoane de caracter, iubitoare de familie, constante). Ele trebuie să fi fost persoane care interesate de binefacere și de creșterea și educarea copiilor, primitoare de oaspeți, etc. Adică, pentru a primi ajutor de la biserică, ele trebuie să fi avut o inimă bună care i-a ajutat pe alții, de-a lungul vieții. Biblia nu spune să nu ajutăm și alți oameni în nevoie, alte văduve care nu au fost așa – nevoia de ajutor uman este totdeauna demnă de luat în considerare. Prioritatea însă trebuie să fie ajutarea persoanelor care au dovedit caracter sfânt și credincioșie.

Atenționarea văduvelor tinere (11-16)

Ce răspuns dă Pavel, dacă cineva este o văduvă tânără? Sfatul lui Pavel spune că ar fi mai bine să se căsătorească din nou și să aibă copii, să fie gospodine la casa lor. Altfel, viața lor poate deveni complicată și cu o mărturie creștină slabă. Primejdia imoralității este mare în aceste cazuri. Acest pasaj este foarte important din punct de vedere preventiv și din punct de vedere social. În cazul unei văduvii timpurii, Scriptura sfătuiește la re-căsătorie și re-echilibrarea vieții. Sfaturile rămân valabile și dacă cineva încă nu s-a căsătorit și îmbătrânește. La fel ca în 1 Corinteni 7, este mult mai bine să fii căsătorit sau căsătorită, decât să rămâi celibatar sau celibatară și să fii constant sub presiunea ispitirilor.

APLICAȚII:

De ce în biserică trebuie folosită mustrarea, în ce fel ea păstrează o biserică sănătoasă spiritual?

.....

.....

.....

Cum trebuie practică mustrarea biblică și prietenească în biserică?

.....

.....

.....

Ce se înțelege aici prin expresia „văduvă adevărată”?

.....

.....

.....

Trebuie bisericile să îi ajute doar pe cei cu o mărturie bună în viață?

.....

.....

.....

16 feb, 1Tim 5.17-25 (17-18), Sfințenia slujitorilor și cinstirea lor

Cum trebuie să arate o relație bună de lucrare între membrii bisericii și prezbiterii care îi păstoresc și le dau învățătură bună? În această a doua jumătate a capitolului cinci, citim sfaturile directe ale apostolului, pe deoparte, iar pe de cealaltă, citim printre rânduri care erau unele din problemele bisericii din Efes, unde Timotei slujea ca păstor sufletesc.

1. CUM TREBUIE ONORAT SAU RĂSPĂLĂTIT UN PREZBITER CARE CONDUCE BINE (17-20)

O slujire bună și un prezbiter sau conducător bun trebui răsplătită cu respect. În mod deosebit, învățătura buna trebuie respectată pentru că prin ea Scriptura ne îndrumă, ne ferește de greșeli și falimente și ne ține orientați spre viața veșnică și bine ancorați în ascultarea de Dumnezeu. Respectul nu trebuie să se vadă doar în ton și politețe, ci și în ajutarea materială.

Pavel menționează aici două principii mari din Scriptură. Primul este luat din Deuteronom 25.4, și zice „Să nu legi gura bouului când treieră bucate” (18). Al doilea este un principiu de cinste socială și frățească „vrednic este lucrătorul de plata lui”. Cu alte cuvinte, o biserică responsabilă va privi cu grijă la nevoile lucrătorilor implicați în slujirea de prezbiteri, ca timpul pe care ei îl alocă păstoririi și învățaturii bune să nu rămână nerăsplătit, pentru că ei îl dăruiesc celorlalți, în slujire spirituală. Iată, deci că această prețuire sau respect, trebuie să îmbrace forme foarte practice. Domnul își răsplătește slujitorii credincioși, dar și biserica trebuie să fie sensibilă la nevoile lor. Așa se comportă o biserică matură și responsabilă. Aici aplicațiile practice sunt foarte clare.

Această secțiune însă continuă cu problema acuzațiilor la adresa păstorilor. Există primejdia ca și prezbiterii și păstorii să cadă în greșală (19-20). Este nevoie ca membrii bisericilor să nu sară repede și ușor la acuzații împotriva păstorilor și prezbiterilor, ci să fie atenți, să nu primească învinuiri decât pe baza a doi sau trei martori. Altfel, se pot ușor forma partide în biserici, clanuri, lupte nedrepte pentru putere care să înlăture opozanții prin învinuiri false și atac la persoană, prin bârfe urâte și denigrări murdare. De aceea, nu din favoritism, regula aceasta trebuie păzită cu atenție. Prezbiterii pot fi acuzați și muștrați dacă greșesc, dar acuzarea să fie bazată solid pe mărturia a două sau trei, nu pe imaginație și reavoință. Dacă s-a dovedit că, într-adevăr, este vorba de o greșală, conducătorii

trebuie muștrați. Dacă este vorba despre căderea într-un păcat, conform v. 20, atunci muștrarea trebuie să fie publică, înaintea adunării întregi, ca să se ferească toți de astfel de păcate.

2. REGULI DE ÎNCURAJARE, ONESTITATE ȘI ASOCIERE SFÂNTĂ ÎN SLUJIRE (21-22)

Am privit până aici la sfătuirea lui Pavel pentru Timotei, în ce privește muștrarea liderilor. Acum, Pavel îl îndeamnă cu mare seriozitate să păzească aceste reguli cu cinste totală, înaintea lui Dumnezeu, a lui Hristos și a îngerilor. Adică – mărturia lor să fie bună înaintea Sfintei Treimi și a întregii lumi a îngerilor buni. Mărturia noastră contează nu doar înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu, ci și înaintea tuturor îngerilor.

Slujirea de prezbiter este sfântă, ea trebuie îndeplinită cu grijă înaintea lui Dumnezeu, și fără nici o părtinire, sau favoritism. Prezbiterii trebuie să fie foarte cinstiți, la fel cum și Dumnezeu este pe deplin cinstit și nu este influențat de fața sau laudele oamenilor. Nu se cade ca prezbiterii care prezintă cuvântul Domnului să favorizeze pe unii, în anumite dezbateri, ci trebuie să fie cu inimă binevoitoare față de toți.

Asocierea cu alții în lucrare trebuie făcută cu discernământ. Să încurajăm slujitorii cinstiți și vrednici, nu pe cei cu gânduri ascunse (din dorință de câștig, de faimă, de influență, etc.). În caz contrar, ne putem trezi că binecuvântăm nu slujirea și inițiativa sinceră în lucrare, ci păcatele și ambițiile omenești, devenim parte din planurile lor rele. De aceea, nu trebuie uitată această metodă de a ne păstra curați în slujire.

3. REGULI DE VIAȚĂ SĂNĂTOASĂ (23-25)

Acest pasaj ne arată ce fel de reguli avem în viață, în slujire. Să nu judecăm prea aspru pe nimeni, Faptele nepotrivite sau păcatele vor ieși la suprafață, ca și cele bune și vor fi judecate sau lăudate de Domnul. În ce privește vinul, este absolut clar că lui Timotei i se recomandă să îl folosească drept medicament. Abuzul de vin este păcat, dar folosirea sub restricție de regim sau ca medicament are altă semnificație. Oricum, lucrătorii – și toți creștinii – trebuie să se ferească de orice mărturie proastă și să nu fie cunoscuți ca băutori de vin mult sau dependenți de așa ceva.

APLICAȚII:

De ce trebuie răsplătiți slujitorii bisericii și cum?

.....
.....
.....

Dați câteva motive pentru care slujirea preziterilor trebuie să fie de calitate.

.....
.....
.....

Ce loc au discernământul și inițiativele drepte, fără favoritisme?

.....
.....
.....

Ce se înțelege din sfaturile medicale pe care le dă Pavel lui Timotei? Care este atitudinea biblică față de slujire și alimentație?

.....
.....
.....

23 feb, 1Tim 6.1-21 (11-12) Imperativele vieții și luptei bune a credinței

La sfârșitul epistolei 1 Timotei, găsim mai multe porunci pentru cei credincioși. Ele sunt importante și pentru liderii și slujitorii bisericii, dar și pentru toți membrii. Așadar, ultimele cuvinte din epistolă au de a face cu o mărturie bună și inițiative sfinte pentru toți credincioșii.

1. ÎNVĂȚĂTURĂ FERMĂ, PRACTICĂ ȘI DE STANDARDELE SOCIALE ALE ANGAJAȚILOR (1-5)

Relațiile sociale ale creștinilor angajați la creștini trebuie să fie exemplare. Angajații în mod special trebuie să aibă un principiu important: „Numele lui Dumnezeu și învățătura (credinței) să nu fie vorbite de rău”. Trebuie să recunoaștem cu toată cinstea că, în general, patronii creștini au reținere să angajeze muncitori creștini pentru că nu lucrează bine și își disprețuiesc șefii, exact cum spune aici, zicând „ei, sunt și ei creștini, ca noi, nu trebuie respectați, să fie mai smeriți” (1-2). Dar nu așa trebuie muncit la serviciu. În această privință, seriozitatea la muncă este o poruncă creștină importantă. Ar fi bine să ne evaluăm fiecare cum muncim și cum ne respectăm șefii creștini.

Cine nu înțelege că învățătura creștină este practică greșește mult (3-4). Învățătura lui Hristos este și teologică, dar și practică. Ea conduce la evlavie, care este o credință practică, o adevărată disciplinare a credinței centrată pe aplicarea ei în fapte bune (vezi 4.7). Cine devine un creștin care se ține doar de teorie, și nu de sfințenie practică, înseamnă că suferă de cercetări fără rost, de certuri, de invidie, de confruntări nepotrivite, zadarnice (5).

2. NEVOIA DE ÎNVĂȚĂTURĂ BUNĂ, DE CREDINȚĂ ȘI CARACTER ÎN SLUJIRE (6-12)

Evlavia, ca disciplină sufletească a credinței și ca aplicare a vieții sfinte, în fapte bune, este o mare bogăție. Pavel spune că „evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (6). Din pasajul 6.6-10 se vede că opusul evlaviei este dorința de câștig și avere, adică investiția masivă în lumea aceasta, și nu în viitorul credinței și al ascultării de Dumnezeu. Care sunt primejdiile ne-evlaviei, ca să spunem așa? Ispitirea, dorința de a avea mult mai mult decât hrana necesară și îmbrăcămintea necesară, poftă, nesăbuiță, chin sufletesc, eșec final. Se pare că Scriptura ne îndreaptă privirea spre un stil mai modest de viață, minimalist. Asta nu înseamnă că nu trebuie să muncești pentru o casă mai bună, sau o mașină, sau un concediu frumos. Înseamnă însă să nu intri în cursa nesfârșită a dorinței de a avea mai mult

și în uitarea nevoii de a investi în lucrurile spirituale, în ajutarea altora, în Împărăția lui Dumnezeu. Care sunt prioritățile de investiție în viața de creștin?

Unul din paragrafele cele mai frumoase al scrisorii 1 Timotei este 6.11-12. Aici găsim patru imperative centrale ale vieții creștine (fugi de pofta și bani, caută calitățile caracterului sfânt, luptă-te lupta bună a credinței, ține strâns de viața veșnică ca să câștigi cursa vieții). De asemenea, găsim și cele șase calități de bază ale caracterului creștin: neprihănirea, evlavie, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Dacă am asculta de îndemnul lui Pavel, am dovedi într-adevăr că suntem niște „oameni ai lui Dumnezeu”.

3. FORȚA MĂRTURIEI BUNE (13-16)

1 Timotei începe cu o poruncă și se sfârșește cu o poruncă. De fapt, tot capitolul 6 este un capitol al poruncilor pentru o viață frumoasă, sfântă și pentru o mărturie bună. Mai întâi, Timotei primește porunca să țină evanghelia, despre care el a dat o bună mărturie – în fața multor martori (6.12), după exemplul lui Hristos, care și El a dat o bună mărturie în fața lui Pilat. Memoria mărturiei bune este o mare forță în încurajarea vieții sfinte, când treci prin încercări. Și toți suntem în așteptare mărturie bune pe care o va da Hristos, la venirea sa, despre slujitorii săi (14-15). Mărturia aceasta este cea mai importantă, pentru că este înaintea lui Dumnezeu cel veșnic și atotputernic (16).

4. PRIORITĂȚILE CREȘTINILOR BOGAȚI (17-21)

Se pare că Pavel nu reușește să încheie scrisoare, fără să mai dea câteva îndemnuri și porunci. Astfel, dacă la începutul capitolului șase a fost vorba despre slujitori, acum este vorba despre cei bogați, despre patroni. Și ei trebuie să fie atenți că au deasupra lor pe Dumnezeu cel drept. Bogățiile pământești sunt un dar ca să te bucuri de el, dar vor trece, căci sunt pieritoare („nestatornice”, v. 17). Dumnezeu dă bogății în această perioadă a istoriei ca să fie folosite spre fapte bune, în ajutorare (18-19). Adevăratele bogății vor veni în viitor, o comoară, pentru care bogățiile de acum pot fi o temelie, un început. Adevărata viață este în viitor. De aceea, orice om care are bogății trebuie să se întrebe dacă le folosește constructiv, sau destructiv (19).

Toate aceste învățături, și teologice și practice, trebuie să ne ghideze viața ca să îl slujim cum se cuvine pe Domnul. Aceasta este adevărata comoară care ni s-a

încredințat, Scriptura. Cine nu le citește și nu le păzește, se va depărta tot mai mult de credință (20-21).

APLICAȚII:

Ce fel de standarde trebuie să aplice creștinii angajați în muncă ?

.....

.....

.....

De ce evlavia dublată de mulțumire este un mare câștig?

.....

.....

.....

Trebuie într-adevăr să avem un stil de viață minimalist?

.....

.....

.....

Care sunt imperativele vieții creștine din 1Timotei 6.11-12 ?

.....

.....

.....

În ce constă forța mărturisirii bune, frumoase în fața multor martori? Ce ocazii de astfel de mărturisiri avem în viață?

.....

.....

.....

Care ar trebui să fie prioritățile creștinilor înstăriți?

.....

.....

.....